

[Poul Schlüter.]

tion? Det var jo regeringens hensigt, sådan som også ugeplanen var lagt til rette, at vi allerede i går skulle have haft første behandlingen af udskrivningslovforslaget og afgifterne. Har folketinget fået finansplanen? Tingets medlemmer har ikke. Ordførerne for partierne fik så sent som i går omkring kl. 17 regeringens finansplan. Da skulle efter planen debatten allerede have fundet sted. Jeg må altså vurdere det således, at økonomiministerens hensigt var den, at vi skulle behandle alt dette lovstof, alle disse afgifter og udskrivningsprocenten, uden at have regeringens finansplan i hånden. Det mener jeg er en helt urimelig behandling af folketinget og af ordførerne. Der er noget, der hedder foragt for retten, det kan man få bøde for. Der burde være noget lignende, når man viste foragt for folketingets medlemmer. Det gør regeringen i allerhøjeste grad ved at lægge tingene således til rette.

Der er et par ting, jeg gerne vil fremhæve i regeringens situation. Folketinget ved i dette øjeblik meget lidt, næsten intet, om regeringens udgiftsplaner for 1973-74. Spareplanerne ved vi lige så lidt konkret om, som vi vidste i foråret. Der loves os stadig besparelser, men de er endnu ikke realiteter. Vi har oplevet foråret og sommeren igenem, at økonomiministeren har spillet med musklerne, men når han endelig entrede ringen og kom i folketingets budgetudvalg, blev det kun til skyggeboksning, og det fører ikke langt, hverken i München eller her i salen.

Regeringen hævder, at den vil spare 700 mill. kr. på indeværende års finanslov, men holder det? Når jeg ser på tallene i finansplanen, som vi altså fik sent i går eftermiddags, konstaterer jeg, at medens der i finansloven, da vi vedtog den, regnedes med udgifter i størrelsen 42.902 milliarder kr., er skønnet nu 43.030 milliarder kr. Det vil sige, at merudgiften på trods af de reduktioner, regeringen hævder den vil klare i resten af året, alligevel bliver på 128 mill. kr. Besparelserne på 1973-74 finansloven er endnu kun løs snak. Det hedder i finansplanen, at tallene for udgifterne i 1973-74 må tages med det forbehold, at ministeriernes bidrag endnu ikke foreligger, og det kan man godt blive lidt urolig over. Men nu skriver vi den 4. september, og man

får indtrykket af, at der ikke er nogen styring over statsudgifterne og ingen ledelse. Det hedder flot, både i finansministerens fremsættelsestale og i finansoversigten, som økonomiministeren bærer ansvaret for, at for 1973-74 er der regnet med besparelser på i alt 1.000 mill. kr. Det er rigtigt. Man kan se af tallene, at det er der regnet med. Men kommer det til at holde? Hvilke besparelser er det? Bliver de gennemført? Folketinget kan intet ane herom i dette øjeblik.

Jeg hæfter mig ved én vigtig oplysning til, som er indeholdt i finansplanen, nemlig at man har forudsat en total afvikling af landbrugsordningerne og de øvrige støtteforanstaltninger på fødevarerområdet, som beløber sig til 1.439 milliarder kr. Se, det er jo ikke småpenge. Det er altså et hidtidigt udgiftstal, som regeringen stryger, og med rette hvis vi kommer i EF, og bruger til andre udgifter, men uden at denne kolossale reduktion på landbrugsområdet kommer til at give sig udslag i et vigende skattetryk. Det synes jeg nok er chokerende.

Så vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om finansministerens fremsættelsestale og om de lovforslag, han lagde foran os i mandags. Finansministerens tale er jo rammen om de realiteter, regeringen står for i denne uge. Jeg synes, denne fremsættelsestale er enestående. Den er for det første groft polemisk. Det plejer finansministres fremsættelsestaler ikke at være, men det er denne her. Det er nu endda til at bære. Den er også stærkt vildledende i beskrivelsen af de 10 lovforslags virkninger, og det er straks langt værre. Jeg mener kort sagt, at finansministeren personlig må have skrevet den tale, og jeg vil gerne dokumentere min karakteristik af den.

Den er stærkt polemisk, f. eks. hvor finansministeren udtrykker, at i 1970 gennemførte den forrige regering alle tiders forhøjelse af indkomstskatterne med 35 pct. Det står der. Færdig. Punktum. Ikke mere. Bortset fra at han siger, at en sådan skattepolitik ønsker den nuværende regering ikke at gentage. Det er omkring 117. gang, jeg hører finansministeren komme med denne hovedtese, henvisningen til den kraftige skattestigning i 1970. Men hvordan lå det i 1970? Det var første kildeskatteår. Årsagen til den meget store skattestigning i 1970 var — det ved finansministeren, det kan han ikke have